

ԲԱՅԱՆՈՐԴԱԳՐՈՒԹԻՒՆ

• Պոլսի նախարարությունից ղեկին, արժ.	75
» Երևանի նախարարությունից, արժ.	40
Գաւառնուհույնի նախարարությունից, արժ.	100
» Երևանի նախարարությունից, արժ.	50
» Առաքելական Սրբազան Եկեղեցու, արժ.	25
Ստաթսկիի Գործակալության, արժ.	25
Ռուսիոյ Գործակալության, արժ.	10
Դրասի փոխարքայապետի փուլ կնդրունի, արժ.	115
զուրէի փուլը 100 զրուշի հաշուով:	

10 **ФУРЦ**

Ռուսյան ենք որ չգտային անոնք վրիճարտ ու լրբաձուռն չլրին ենքերով զլուսահանճերս բով զմարտատառուածս մանկանքս մըւ և Հին նոյնն հոս տեղիլն այս դուռահինքով տխրութիւնս վարկաւ ըլլային, ու գտառէին, բաժնուէին գուցէ հնառաւ տեղերէն, ալ չմխտնալու համար յաւտեանն։ Այս բոլոր բաւերէն ու բացառութիւնս ներքին աւելի տերճարօս սակտայն, այն ար- նունքի հատիկն է որ իջ շոյաց սա անտխա- լանք անեղզուկ նայուածքին մէջ, այս դալ- վազար ճակատանքն են, զուրկ մայրաքաղաք տիրապետ համբարէն և սա արտերը դող- զդացող մտքմտութեան ու սիրոյ շունչին խորան։

Թափաբոյ Մամուրեան, ու 15 լոպէկ հաւաք, յուլուսին հատկապաշտոյ ձայնով մը խոսեցաւ ընկն ու խոհուն բառերով։ Բա- ւաւաւաւէ վերջ գործին լուսնադակ սրբու- թիւն թիւնը, զմարտեց զմեզ. «Շէ, բաւ է որ խոսողը Մամուրեանն էր։ Իր սուր արժուե- ին տխրանքի նայուածքը դարձուց հորիզոն- թիւնքին անդին և շուտով ունեցիլ ներքան- ճանհուն ծափերուն մէջ լրացող իր վերջին գաւառը. «Աշխատեցէք անկհատ»։

Ս. Սապրնորդ Հայրը մատակէ էր օր- քէ և ներկայանալու արդեն վերջին բուռն

ստաւորել ինք տուաւ, երբ խօսքը մանկեաներուն ուղղեց:

* * *

Իրիկունը մատտէ վերադարձայ Գործարկի, իմ տունը: Փայտակի պէս մաքուր օրուան, խնամակերպ կանխէնի մաքէս: Կեւեթքիս տակ՝ վայրկեանէ վայրկեան այրող սլաքի մը խորկը կզգայի: Այն դիւեր տանուքն անցուցի:

Ներկորուք կանգամն էր որ Հայրիկիդ այրցունքը կը տեսնէի, Վաճէ... Առաջինը Պոռնա, դիակիդ վրայ անկեղաւն, աղիւն ընկիւ:

Իգմիրն՝ ցորեկի յաշունթիւններն վերջ հոս կը քաշուիմ, մինեակուկ մտածելու համար: Յօգնած քայլերս այ չեն դիմեր վերադարձէն ետք բարձր Եւկալիդոսի՝ ծառիկ տակ, հոն հանգիստ առնելու: Դուն հոն չկամ... Մեկնումիդ վերջ, ալ անվերաբարձ, զիս վաղուց չարջարօք խոշորը՝ աւելի բարդուեցան:

Գրչիւն Հիցայա չարժէկ իր մահին վրայ դերուկ: Չէի հատար մեկնած ըլլալուն: Կը խորձէի զինք տեսնել ամեն օր իր դալկահարս եւ մտածածալ զէմքով: Ըւ ծովուն մօտ, որ կը փութի դիւերն ծոցէն, սա միտաւ որ անդգուր ծովուն, կանցցիս կարծես՝ դժժն, մանուկ փիլիսոփայի հեզ-

որն աս ժպիտովդ, վահէ՛լ: Ի՛հ, կանչեցի այս
զերն զի, կանչեցին ամենէն ալ, սրտիս մէջ
պիտի՛ մնան նոպայի սանցած ձմութին գլի-
ւերները, ու պիտի չարշաղեն զիս, դառն
յնշատակներու հետ՝ արցունքը, իր հայրա-
նուն աչքին, ու նայուածքը անուշակ մտ-
նեղակներուն... Ի՛. ՈՐՔԵՐԵԱՆ

Իգպիր

ՁԱՐԱԹԱԿԱՆ ՔՐՈՆԻԿ

Բարեւ ընթերցող,

Այս բարեւը ինչ կը նշանակէ, այնպէս
է՞: — Բացարձակ: — Ահա առաջին անգամ
լլալով, գրչիս տրեւեալքը լոյս ահեստէ,
միտքովս մ'ապ ես կուգամ յաւելուլ:
Դարարելովի՛ն հայ հրապարակագրութեան
համայնութի՛ւնեան վրայ: — Ո՛ր Պա-
րտեանն էի՞ք ողջ ըլլալդ այս զուգադի-
պութենէն զօտու թաղելով ի՛նչեր չգիտի
բերիլի զվրուս: — Բայց ի՛նչ կըսէի. — հա-
— բարեւ պիտի բացատրեի. — էի՞ք նորո-
ծին մոլորակը արեգեղբը չոյլունքս ո՛ն է
կերպիս ես թաղողապարտ լիեան տարրակոն
ուպամանները չգիտցող մը չեմ: Ես ի՛ր նոր
ներկայացող բարեւ մը տալ պատշաճ կը
բարեւեմ: — Նախ ինքիս հետ: Եւ հայաս-
րաբն տալ պիտի ըսես, ընթերցող, Բայց
նախ դուն ըսէ՛ անսնմա ո՞՞վ մեզ ներկայա

